

COSES D'ALBONS

QUI SOM I QUÈ FEM?

Núm. 36 – FEBRER 2024

El blau és el color que menys abunda a la natura. Només el deu per cent de les plantes tenen flors blaves.

Per sort, nosaltres tenim el blau del cel que ens deixa la tramuntana després d'escombrar tots el núvols.

Foto: Anna Blanch

SALUTACIÓ

Benvinguts tots i totes!

Avui **Coses d'Albons** ve ben complert. Amb més pàgines que mai, volem que sigui el començament de una etapa, i per això us animem una vegada més a col·laborar amb nosaltres. Segur que teniu històries que contar, articles que ens interessin a tots i totes, comentaris, suggeriments, fotografies... Estarem encantats de incorporar-les al pròxim bolletí. Animeu-vos i envieu-nos-les al mail **cosesdalbons@gmail.com**

En aquest número comptem amb la col·laboració de l'Anna Blanch, la Mar Blau, en Robert Sabater, en Marc Sales, la Montse Castaño, la Mar Hostench, en Quim Guàrdia, la Clara Pallés, Albons Run Run, en Pep Leal, la Rosa de Cal Moreno, l'Àngels Recasens, en Fidel del Castillo i l'Ajuntament d'Albons.

Moltes gràcies a tots els col·laboradors i col·laboradores. Esperem que us agradi!

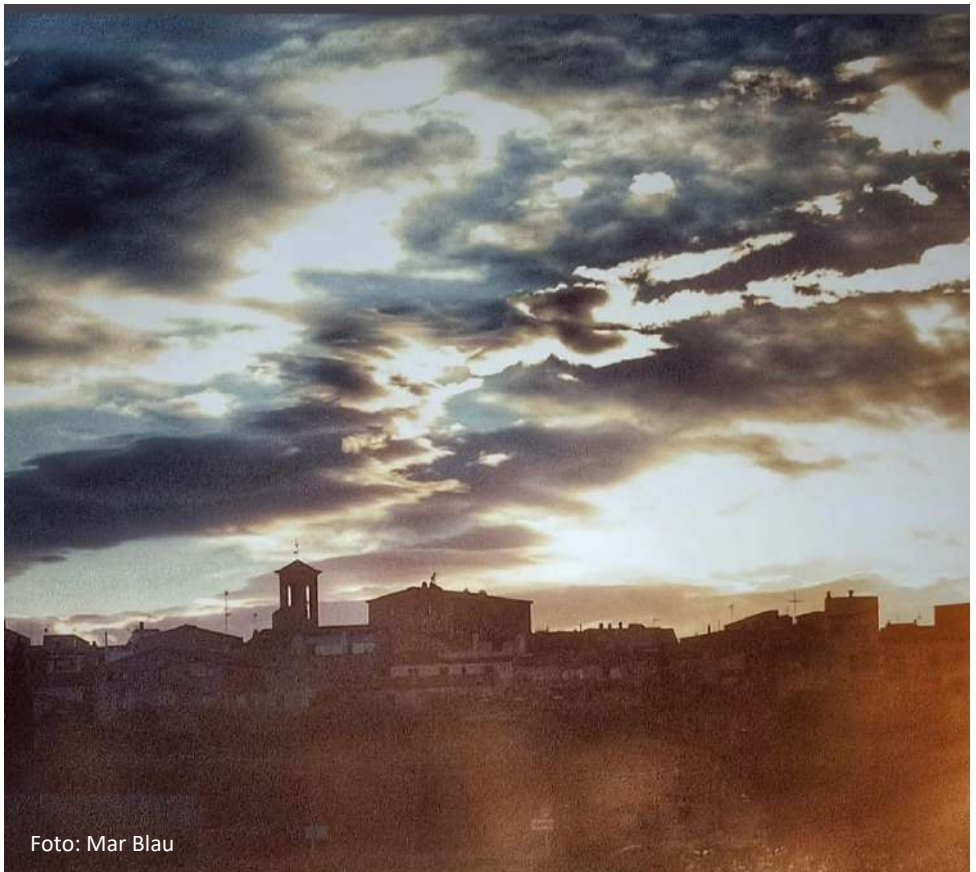

Foto: Mar Blau

La tradicional pujada a l'ermita, l' Ofici, els balls de sardanes i el pisolabis no van faltar aquest 15 d'Octubre a Sant Grau.

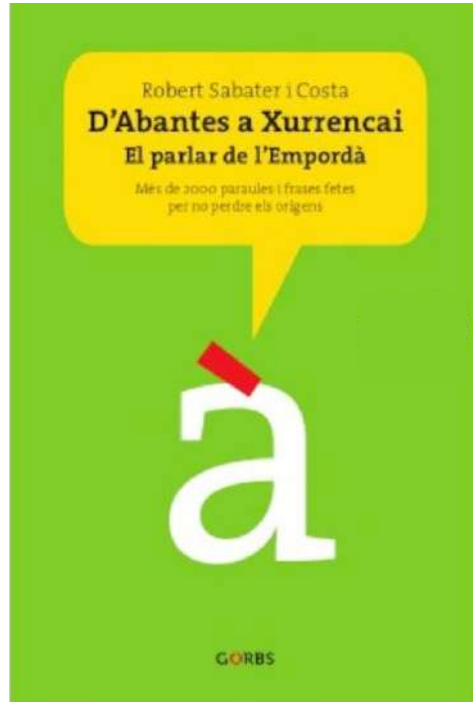

PRESENTACIÓ LLIBRE

“D’Abantes a Xurrencai. El parlar de l’Empordà” es va presentar el dissabte 14 d’Octubre a La Sala de la mà del seu autor, Robert Sabater i Costa, ben introduït pel Pere Genic i acompanyat per una trentena de albonencs i albonenques.

L’acte va ser interessant, divertit o com diria un empordanès de veritat, molt *torbat*.

A la pàgina següent reproduïm una part de la presentació del Robert transcrita en l’autèntica parla empordanesa... *d’abantes*.

“A l'Empordà con naixem soms nats, soms eixorits. Con creixem soms malcoats.

Con estem acandits mengem andiots, alives, madoixes, trumfes, patates viues, patates rosses, tomates, mucarrons, mulons, xinria, bricocs, xicoines, xirivies i a l'Armentera de postes se foten dispenses.

Con aterrissem fotem una nassada, una tustarrada, ens trenquem el femus, ens fem mal al junei o la clivilla i sempre ens curem amb esprit de vi, amb aiga de frigola o amb anguent de serp.

A l'Empordà amenim la roba, pugem el cim.

Con nem a bosc caçem esparguls.

Nem a l'Apotecari quan hem de menester medicines. Nem al menescal si la gossa aixorta.

Gafem enginyes, encenem la arradio.

Con tenim problemes de documents, nem al avogat.

Al bart demanem llet i café, graciosa o aiga picanta i a vegades també hi xerriquem.

Fem catgirells, capgrossades, tenim caprodu, si podem fotem alguna clusca.

A l'iclesia hi fem la comenio.

Agafem desingustos, nem a mark, nem amb trenk. La tramuntana ens fa venir boits, lerus, grillats o estarlucats. N'hi ha que soms llengallargs, llengatorts, n'hi ha de llenguts i n'hi ha que encara llengueigen.

A l'Empordà tabé n'hi ha de riolers, d'enraonats, de caragirats, de carcans, de carcamals i d'alatrencats.

De joves fotem goig, quan blinquem l'esquena quedem llaçats, allomats, i els que no trebaien sempre seran uns esquena drets.

El tiberi calent ens pessiga, com els rantells i les guinxoles.

Con portem mala llet agafem una rebotida.

De més grans anem de pela i 10.

Con soms a les veïds remuguem, repapiegem i perdem els trucs. I con batem les pernes acabem a l'inxu per acabar criant malves”.

NOTÍCIES DE LA ADF

La Agrupació de Defensa Forestal Puig Segalar, agrupació formada per propietaris forestals i els ajuntaments dels municipis d'Albons, La Tallada d'Empordà i Viladamat segueix treballant per prevenir els incendis forestals i mantenir net la nostra muntanya de referència. El 17 d'octubre del 2023, amb l'ajuda d'una oruga, van començar els treballs d'aclarida i gestió forestal al cantó dret del camí de Sant Grau al Puig Segalar, al tros que va de la zona ja feta fins l'olivet d'en Ramon Borrell, que també és molt net i treballat. I el 25 de novembre es van fer els acabats a un altre tros al costat dret del camí de Sant Grau al Puig Segalar on, prèviament, s'havia efectuat una actuació de desbrossada i aclarida de pins manual i amb tanqueta subvencionada per la Diputació de Girona.

Si vols informar-te o col·laborar com voluntari, trobaràs més informació a la seva pàgina web: <https://latallada.cat/lajuntament-2/adf-puig-segalar/>

LA BRANCA & PUJOLBOIRA

Els alumnes del cicle mitjà i superior del CEIP La Branca van realitzar un treball sobre el pintor Pujolboira després de visitar la seva casa i conèixer la seva obra.

A la Fundació Pujolboira es va fer una exposició on vam poder apreciar les obres que l'artista els havia inspirat.

Gràcies, Carme, per la teva ajuda i col·laboració.

CASTANYADA DELS NENS

La Mar Hostench ens envia unes fotos de la festa de la castanyada del nens i nenes de l'Escola a la plaça del poble.

Pel que sembla, s'ho van passar més que bé!

MARATÓ DONANTS DE SANG

El dissabte 18 de novembre, al Espai Ter, es va celebrar la Marató de Donació de Sang de Torroella de Montgrí-L'Estartit i Municipis del Baix Ter 2023. Albons va col·laborar fent un perol d'arròs que va donar dinar a tots els que treballaven de forma desinteressada en la Marató.

La donació de sang implica moltes coses en un sol acte, com a mínim tres: és un acte **lliure** que fem sense tenir-ne cap obligació o necessitat directe, ho fem lliurement pel simple desig d'ajudar els altres; és una acte **generós** envers els altres i que té una conseqüència directe en la nostre societat; i és una acció **responsable** que millora la societat.

L'objectiu de la Marató va ser triple: informar i conscienciar la població de la importància de la donació de sang, implicar, informar i conscienciar els alumnes dels centres educatius del municipi de la importància de la donació de sang i aconseguir el màxim nombre de donacions de sang durant el dia de la marató.

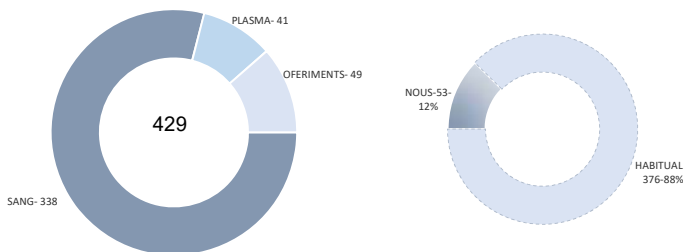
18/11/2023

TORROELLA DE MONTGRÍ Marató

DONACIONS

SANG	PLASMA	OFERIMENTS	TOTAL
338	41	49	429

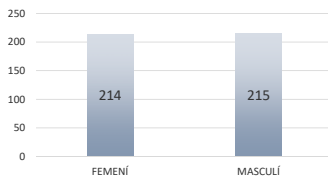
NOUS
53

SEXE

(Donants sang)

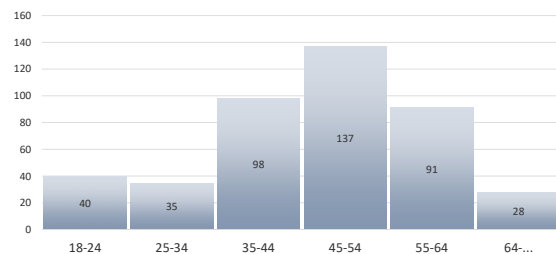
FEMENÍ	MASCULÍ
214	215

EDATS

(Donants sang)

18-24	25-34	35-44	45-54	55-64	64-...
40	35	98	137	91	28

NADAL 2023

Tió, nades, llums, quines i reis.
Totes les tradicions del Nadal han estat presents al poble. Des-de Coses d'Albons vos desitgem que el nou any sigui bo per a tots els albonencs i albonenques.

2on CONCURS DE RELAT BREU

L'èxit del Concurs de Relat Breu d'Albons ha estat indiscutible. I no només per la qualitat de les obres presentades; també perquè hem rebut relats de escriptors i escriptores des de Palma de Mallorca, Madrid, fins i tot... des d'Austràlia!

La entrega de premis i lectura dels relats guanyadors es va celebrar el passat 20 de gener a la Sala PujolBoira amb la presència de dos dels guanyadors. A la dreta, Joan Francesc Ferrón, de Sant Pere Pescador, segon premi, i a baix Natalia Català, de Meco, Madrid, tercer premi. La guanyadora, Mireia Balasch, de Palma de Mallorca, no va poder assistir a l'acte. Gràcies a tothom: participants, jurats i assistents.

A continuació, podeu llegir els tres relats guanyadors. Gaudiu-los!

1er PREMI: *Parèntesi*, de Mireia Balasch (Palma de Mallorca)

El sol banya amorosament les parets del majestuós hotel. En primer pla, l'escalinata de pedra. En segon pla, la terrassa, moblada amb taules i cadires de jardí. Més enllà, s'intueix l'interior de la planta baixa i els espais comuns. Zoom.

Entrem a la cafeteria. Hi ha dues dones. La més jove aixeca la vista del diari i la reconeix. Es ruboritza en comprovar que sense maquillatge, els cabells esbullats i la despreocupació al rostre encara és més bella que a la gran pantalla. La Lisbeth Zellinger...

El gest la delata.

—Sembla que estem soles.

—Sí... tothom ha marxat.

—Li fa res que l'acompanyi?

I s'aixeca, talment una ploma. La Virgínia l'imita i, quan la té just davant, li allarga maldestrament la mà. Sua.

—Soc la Lisbeth.

—Virgínia.

—Encantada.

—... Igualment.

El cafè amb llet fumeja, l'escuma es consumeix. La Virgínia retorna tan dignament com pot a l'article sobre la Gala de la Moda i mentre repassa les fotografies veu les seves cames al davant, llarguíssimes, fortes. Du els pantalons més curts que ha vist mai. Les mànigues de la camisa blanca arromangades fins als colzes. Li somriu. En mirar-la directament als ulls oblida tot allò que sobre ella ha llegit a les revistes del cor. Es perd en el blau turquesa.

El cambrer se'ls acosta. Demana a la senyoreta Zellinger si vol el mateix dels altres dies i a la senyora Planes, si desitja res més.

—Sí.

—No, gràcies.

Respostes curtes, revelacions inesperades.

—Viatjo sola.

—Jo... també.

—A vegades cal posar quilòmetres per veure-hi clar.

—... Sí, té raó.

—Crec que ens podem tractar de tu—. I acompanya la súplica d'una carícia a la mà.

En qualsevol altra situació l'excés de confiança mostrat per la desconeguda l'hauria incomodada, però no és així. Al seu costat no cal interpretar cap paper, les aparences s'esfumen per manca d'espai. Es coneixien d'una altra vida?

Una ombra li embruta el rostre. Se sap mentidera.

Surten a la terrassa i baixen per les escales de llevant. Els Maynegre varen tenir un gust exquisit a l'hora de construir la casa, barreja de modernisme i estil colonial. La torratxa s'admira des de la carretera, esvelta, presumptuosa, amb la teulada punxeguda pintada de malva. La resta, inclòs l'esponerós jardí de rosers i palmeres, queda emparat pel bosc de pins, a recer de tot.

No entén que la calor sigui tan forta. El jersei de canalé l'oprimeix. S'hauria hagut de posar un vestit fresc, agafar el ventall, deixar la bossa, esquitxar-se la cara, però no vol desfer el camí cap a l'habitació. Ara ja no.

Davallen la costa cap a s'Agaró per una pista asfaltada fa poc, lentament, en silenci. S'observen. A l'estiu, el darrer revolt estarà ple de cotxes i banyistes abillats amb colors llampants. Ara, a 10 d'abril, la Lisbeth i la Virgínia es fonen amb els tons cremosos de la sorra, dos puntets perfectes en el paisatge de roca.

Ensumen la mar, que atia confidències. Matrimonis secs, marits envellits, fills exigents. Quina poca vista han tingut a la vida! Però ho diuen rient, mofant-se d'elles mateixes, amb l'esguard clavat en les perfectes faccions de l'altra, descalces sobre l'arena, presoneres de la tramuntana i el salobre.

Un cotxe passa rabent en direcció al poble. Flashforward. Avui hi haurà més trànsit. Desenes de residents s'acostaran fins a l'estació per dir adeu al Carrilet, el trenet de via estreta que arribarà per última vegada des de Girona poc abans de les deu del vespre. El cambrer els ha assegurat que tothom hi serà, que setanta-set anys d'història bé demanen un comiat generós, que Sant Feliu, sense ferrocarril, no serà el mateix. I elles s'han mirat i han sentit pel jove certa compassió. El Carrilet? No en saben gran cosa, del Carrilet.

El record de fa una estona les fa somriure. Llavors no tenien les seves cames entrelaçades ni els llavis humits i un punt tremolosos. La pell suau, el sexe delerós. Les mans estudien lentament els racons de l'altra: el rostre bell, els braços llargs, les espatlles fortes. La Lisbeth ha deixat caure els dits pel coll de la seva tendra amant, que l'abraça tímidament, i dibuixa corbes damunt del seu pit sense deixar de mirar-la. Senten el tast d'una puresa inèdita, no permesa fins ara. Un únic pensament les agombola: deixar-se endur. I les bruses es descorden amb delicadesa divina. Es palpen els mugrons, un bes darrere l'orella, un xiuxiueig, un gemec i els ulls que es fiten per no oblidar. I la llengua de la Virgínia que es desferma i juga a perseguir la de la Lisbeth, amb una voluntat que acaba fregant el defici.

No veuen el sol ni escolten el bres de les onades. El passeig roman solitari i les botigues i els restaurants, tancats. La platja fa veure que dorm.

L'arribada del comboi les sorprèn amb les mans als muscles i els cabells despentinats. No han advertit el baixador, que cada migdia es deixondeix amb l'arribada d'algun veí. L'horror al rostre de la Virgínia, que es compon, dona l'esquena a l'amiga. Remuga una excusa poc creïble i s'allunya cap a l'hotel, desencaixada, perduda.

De l'habitació del costat n'arriba una tonada melangiosa. La cantant té la veu greu, esquinçada pel tabac. Arrossega les paraules en el seu alemany suggerent i consonàntic, com el castellà de la Lisbeth. No pot desxifrar-ne la lletra. Una cançó de postguerra.

Després de dinar a l'habitació, s'adorm i en un son ple de somnis sent renou de passes, frec de vestits, armaris que s'obren per cloure's a l'instant.

La desperta un xiulet, el tren es perd en la distància. El sol declina. El fum d'una cigarreta s'escola pel balcó i s'asseu a la cadira entapissada de salmó que hi ha a la vora. Damunt la taula, la darrera novel·la que ha comprat. A l'escriptori, un rellotge antic de fusta. Al calaix, un calendari de l'any anterior, el 1968.

Intenta endinsar-se en l'apassionada història de la Catherine Earnshaw i el Heathcliff. Una porta es tanca. La temperatura, de cop, baixa. Agafa la jaqueta i es dirigeix cap a la terrassa.

En travessar el hall el recepcionista la crida, té un missatge. La Lisbeth l'espera a la porta principal. El cor li batega tan de pressa que pensa que la sentiran. S'ha d'asserenar.

Tot d'una la veu al peu de l'escala, discretament maquillada. La faldilla del vestit voleia. Bonica com una princesa destronada.

La Lisbeth se li adreça en un to íntim, a sotracs. Les paraules, per a una actriu, no sempre són dòcils o controlables.

—Me'n vaig, Virgínia. El meu vol surt demà a primera hora i dimecres començo un rodatge. Espero... no haver-te incomodat.

La Virgínia no respira, la desesperació se li arrapa, la por li entumeix els músculs. És roca, sense voluntat. La Lisbeth pren la iniciativa i es confonen en una abraçada dolorosa, eterna. Tota una vida a canvi d'aquest moment, d'aquest alè, d'aquesta escalfor.

S'estudien per darrera vegada. Només anhelen congelar una imatge, una fesomia, el dibuix de l'esperança que una va intuir en l'altra. Es regalen un somriure que no pot ser amarg, només lleu, gairebé maternal.

La figura d'una flamant estrella de cinema es retalla en primer pla enmig de l'escalinata de pedra. De fons, el crepuscle.

Fos a negre.

2on PREMI: *Platja de sorra blanca i fina*, de Joan Francesc Ferrón.

L'home resta dret i immòbil, amb les mans a l'esquena i els peus mig enfonsats dins la sorra, mentre les onades l'envesteixen per sota dels genolls. El dia s'ha llevat rúfol i l'aigua és freda, però l'home encaixa els embats del mar amb indiferència, mentre distreu la mirada en algun punt incert de l'horitzó.

Avança una passa i la següent onada li esclata a les cuixes. El fa trontollar una mica, però de seguida torna a enterrar els peus i a afermar-se amb determinació. Mira a banda i banda. La platja, ampla i llarga, és deserta, i sobre la sorra blanca i fina descansen aquí i allà les restes del darrer temporal, branques i troncs polits i emblanquinats com els vestigis del naufragi d'un vaixell fantasma. Fa lliscar la vista lentament i repassa el contorn de la costa. Al nord, la serra de Verdera sembla el llom d'un drac endormiscat que allarga el coll fins al cap Norfeu, on deixa reposar pesadament el cap. Al fons, l'horitzó traça discretament una línia recta i subtil fins la punta Montgó, que penetra dins del mar tancant la badia sota la silueta jacent del bisbe, imponent i immòbil en els seu repòs etern. Testimonis muts, inalterables al pas del temps. Torna a l'horitzó, tanca els ulls i s'abandona al brogit del mar i a l'olor de sal, que el transporten a uns temps sense preocupacions ni maldecaps, quan tot era senzill i res no tenia importància tret dels amics. La imatge de la Júlia, radiant i pletòrica, amb el somriure franc i els cabells esbullats pel vent, li omple els sentits a la vegada que li enfosqueix el rostre. Intenta foragitar l'ombra d'amargor fent càlculs mentals. La setmana passada hauria fet vint-i- vuit anys.

Fa un parell de passes més, ràpides i decidides, fins que l'aigua li cobreix el pit. La fredor li encongeix l'estómac i li talla la respiració, li eriça la pell i es veu temptat a recular. Però aguanta amb obstinació, mentre nota com els peus se li van desprenent del terra i el seu cos queda a mercè de les onades. Llavors agafa una bona glopada d'aire i, fent un petit salt, se submergeix.

Aguantant la respiració, neda sota l'aigua i mar endins. Al seu davant tot és imprecís i verdós. Compta les braçades, nou, deu, onze. Neda a un ritme compassat però vigorós, com si fugís del perill, setze, disset, divuit. Tanca els ulls, prem els llavis i apuja el ritme. Braceja i fa anar els peus amb folia, com si en això l'hi anés la vida. Vint-i-quatre, vint- i-cinc, vint-i-sis. L'aire se li acumula a la boca empenyent per sortir i les galtes se li inflen com un globus. Seria tan fàcil desenganxar els llavis, un gest senzill, insignificant però decisiu, sense possibilitat de tornar enrere. Encara no, encara no, vint-i-nou, trenta, trenta-una. Els

pulmons es contrauen en una lluita agònica i desesperada, i les braçades ja no són tan enèrgiques ni tan coordinades. Trenta-sis, trenta-set, sent el batec del cor a les temples i, en el moment en què la vista se li comença a enterbolir, emergeix violentament a la superfície tot boquejant per a atrapar cada bri d'aire. Mentre va temperant la respiració contempla l'horitzó que, distant i inalterable, es dibuixa com un perfil blau fosc a l'infinit. Darrere seu queda lluny la platja, encara deserta. S'estira boca amunt, obre els braços com si volgués abastar el mar i es deixa gronxar per les onades mentre abandona la mirada entre els núvols grisos i humits

3r PREMI: *Em deia Carme*, de Natalia Català.

Sovint rememoro què es sentia rosegant els pets de monja i els carquinyolis que em donava la tieta Tura. Encara me'ls porta quan ve d'Olot, pobreta, els deixa en un platet sobre la meva tomba de marbre tant blanc com l'escuma de la platja d'Aiguablava i esquitxada de fulles seques i pinyons, sota un pi agenollat que li regala ombra. Jo me la miro des d'una branca, neguitosa pel seu dolor. M'estimava molt. Enyoro la dolçor del sucre i el gust d'ametlla. Ara comprenc els sabors i les olors d'una manera diferent, més aguda, però menys sibarítica. Son coses senzilles, sense importància que, de tant en tant, trobo a faltar fins el punt de tenir ganes de plorar, tot i que no puc fer-ho, clar, ara ja no ploro, no tinc llàgrimes sentimentals en aquests ulls indefensos, rodons i petits.

El jardí de darrera de casa es veu que ara es meu, «el jardinet de la Carme», li diuen. Així ho ha decidit la família. Els sembla que, d'aquesta manera, em tenen més a prop. No volien reduir-me a cendra ni tampoc deixar-me sola al cementiri. No hi ha cap gerro, no em posen mai flors tallades, saben que no m'agradava que es capolessin les plantes. Això sí, n'han plantat de tota mena i de tots colors al voltant de la meva llosa. Roses, que la majoria ja hi eren, també margarides, pensaments i violetes. Més enllà, geranis i hortènsies; espígol, menta i farigola. Em sembla que no em deixo res. Han fet portar, de La Bisbal, una font rodona de pedra, de tres pisos, que refresca l'ambient a l'estiu i parlosteja alegrement tot l'any. Conjuntament, sembla un jardinet dels que pintava el Sorolla; és preciós.

També enyoro al pare i a la mare; sobre tot a la mare. Ella em tira engrunes de pa per la finestra de la cuina quan despara la taula. No sap pas que soc jo l'ocellet sense por que la visita a diari. Em mira fixament i em parla. Està molt sensible des que vaig abandonar aquell cos petit i quasi be nou, i alimenta a tots els animalets del roserar, com a mi m'agradava fer. No en tinc prou veient-los riure i plorar. No en tinc prou escoltant les seves veus de lluny. Necessito les carícies, les abraçades, els petons. Però només en moments de flaqueza, en instants concrets de nostàlgia passatgera i efimera.

Ja fa tres anys, qui ho diria. En aquell temps jo no sabia ni anar tota sola a l'escola, era massa petitona i no coneixia el camí. Ara, em deixo portar pel vent, creuant els cels de l'Empordà, gaudint del mar i de la muntanya, buscant a la sirena i al pastor. O volto per la Garrotxa, emmurallada fidelment pels Pirineus blaus i ornamentada per una de les seves joies, la fageda. També veig la Selva, el Gironès i el Pla de l'Estany, i em xopo les plomes en el llac de Banyoles. M'agrada ser de les primeres en sortir al matí, a veure com Cap Gros desperta i obre els ulls colorits de ginesta, que miren com el mar, d'un to plom platejat, es va tornant blau, verd i blanc.

Quan em vetllaven, aquella nit, deien les tietes que retirava a l'àvia

Llúcia, la meva besàvia. Els cabells enganxats al front gris groguenc, molt pentinats. La pell marcida; la d'ella pels anys i les penes, la meva per la mort, que tot ho corromp més de pressa. La cara com cansada, despenjada. Les parpelles liloses i enfonsades. Encara que em mancava el seu somriure; ella sempre reia, ensenyant les seves poques dents grogues. Malauradament, jo no podia riure, tenia els llavis blaus i com congelats.

El Miquelet, el fill dels veïns, no hi es tot, no es com un altre. Te cap a vint anys ara i sembla una criatura petita sense seny. Juga a fireta a la eixida. No poden omplir la piscina del tot perquè no sap nadar i, a l'estiu, porta flotador tot el dia. Abans jo el mirava des del balcó de la meva cambra, amb curiositat i llàstima. Ara ho faig des de la reixa de ferro forjat vestida de buguenvil·lia que separa la seva casa de la meva, amb impotència i amb ràbia. Tant ximple que sembla i la força que te. Per la seva culpa els pares han sofert, pateixen i doldran eternament. Per la seva culpa la baba dorm tot el dia. Per la seva culpa jo no seré mai gran.

Amb tot i això, ja em va be que pensin que va ser una irresponsabilitat meva, els ajuda una miqueta a canalitzar el dolor. Es mes fàcil i saludable estar enfadat que trist. I, sota el meu punt de vista, millor que estiguin empipats amb mi que no pas amb el Miquelet. Si es descobrís la seva implicació en els fets, els faria sentir més desconsol del que ja tenen.

Els pares dormien la migdiada, era una tarda xafogosa de juliol. Feia massa calor, mira que a mi el bon temps em regala jovialitat, però feia massa calor, massa. Em vaig despertar suada i vaig baixar al jardí sense fer fressa. La piscina de la casa del costat era d'un blau atraient que prometia, de cap a cap, el que en aquells moments jo necessitava. Tots els meus mals finirien si em remullava un xic els peus en aquella blavor brillant. No hi havia perill, arribava només fins la cintura i jo sabia nadar. El poble dormisquejava, també les gavines s'havien eclipsat. Ningú mai ho sabia. «Una mica i prou, una mica i prou», em deia la veu del dimoni dintre del meu cap, mentre escalava la reixa de ferro. No era complicat, ho havia fet altres vegades per a recuperar la pilota.

Se que vaig ser desobedient, tenia totalment prohibit apropar-me a l'aigua. Mes, ai! que be que s'hi estava. No era freda, en canvi ho semblava, en contrast amb els inusuals trenta cinc graus que havia deixat el xaloc del dia abans, que va venir a bufar sense que li toqués, com portant males notícies avançades.

—Què hi fas tu aquí? —em va dir amb veu baixa i cínica el Miquelet. Em vaig girar de cop, esgarrifada, no m'esperava ningú i, endemés, no érem gaire amics ell i jo. Em mirava d'una manera estranya, com d'un altre món.

—Hola Miquel —vaig contestar amb tota l'amabilitat de la que era capaç —només m'estic mullant els peus, m'agrada molt la teva piscina.

—Què hi fas tu aquí? —va repetir com si no hagués sentit res del que li havia dit.

—Tan sols em refresco, fa molta calor.

—Què hi fas tu aquí? —digué novament, alçant el to de veu.

Amb les seves mans al clatell, em vaig sentir enfonsar. La blavor, ara, era agressiva; la frescor, ara, era ferint; bombolles d'angoixa sortien del meu nas i entraven per la meva gola, fent-me desitjar la fi que m'esperava. El paradís va esdevenir de cop i volta el meu nínxol. Sobtadament, el patiment va parar i la piscina i el Miquelet es varen fer petits. Al cap d'una estona, des del niu, vaig veure a la Rosa María esgarriar-se i xisclar, cridant al seu home.

—Ramón!, Ramón!, auxili, Ramón! —udolava entrant i sortint de la casa.

—Calla, calla, que no tenim assegurança, calla, se'ns caurà el pel —deia el marit amb veu empetitada, dolguda i barroerament egoista, buscant una solució impossible.

El Miquelet mirava el meu cos surant, com qui mira la tele, mentre sucava pega dolça en un sobre de sidral.

Després, varen sortir els pares, com somnàmbuls. Més tard, vingueren la padrina, les tietes i els cosinets, amb la cara desfeta, fent ganyotes que no els hi havia vist mai. Tothom plorava. Em feia pena la seva extrema tristor.

El temps, que tot ho cura, m'ha convertit en un record dolorós, però, no obstant això, bonic. Jo estic be. He acceptat el que m'ha tocat i miro d'assaborir-ho. Ara ja no sóc una nena, emperò en una altre vida em deia Carme.

TENIM UN CAMPIÓ!

Un campió d'Espanya de motociclisme no es troba tots els dies passejant pel poble. Doncs a partir d'ara serà més fàcil, perquè l'Alex Loza Cabrera ha estat proclamat recentment campió d'Espanya de la seva categoria.

Pels que no estem molt al dia de la competició, digues exactament quin és el títol que has guanyat, l'equip, quina és la moto...

El títol més important que hem aconseguit és Campió d'Espanya de la categoria 190Z, el meu equip és YcfLozateam i la moto és una Ycf sc2 by ycflozateam i motoscoot.

Això són moltes curses i moltes hores d'entrenament, oi?

Són moltes hores de sacrifici, ja que les motos han d'estar sempre a punt de tot. I del tema de curses, se'n fan moltes, ja que faig dos campionats, el de Catalunya i el d'Espanya, i per estar al nivell necessito entrenar cada cap de setmana.

I també moltes caigudes?

Jo no soc molt de caure, però quan cal provar coses en diferents circuits, settings, etc. doncs és el normal caure i, clar la moto depèn de la caiguda, pots tenir un cost força alt.

Suposo que la teva passió per les motos ve des de petit. Quan vas aprendre a anar amb moto?

La meva passió va començar als dos anys gràcies al meu pare que em va comprar una minimoto i ja vaig començar a aprendre a anar-hi.

Doncs... endavant, Alex!

I quan et vas plantejar de debò el món de la competició?

Des que estic en competició, sempre m'ho he pres molt de debò ja que és la meva passió i el meu somni i per com és de car aquest món de les motos.

Imagino que tota la teva família t'ha donat suport sempre, però ja estan convençuts que tenen un campió a casa?

Tinc la gran sort que tota la meva família em recolzi en el meu somni.

Al marge de la moto, quines altres coses fas al teu dia a dia? Estudies? On entrenes? Fas preparació física?

Tinc el grau mitjà d'automoció a l'ETG de Girona, i ara estic pel cicle superior de Racing en mecànica de competició de l'ETG, entrenament de dilluns a divendres, ja sigui gym o anar a córrer o amb la Bici.

ALBONS I LA SEVA ARROSSADA

Fa 10 anys que des de Vidreres ens varen convidar a donar a conèixer el nostre arròs a una trobada de Ranxos. Durant aquests anys hem portat el nostre arròs per a tota Catalunya i va ser a l'any 2019 que ens va tocar a nosaltres ser els amfitrions d'aquestes famoses trobades. Va ser tot un èxit, vam quedar molt satisfets amb el resultat.

El dia 19 de novembre del 2023 vam tornar a Vidreres, i arrel d'aquesta trobada, podem dir amb molt d'orgull, que Albons i el seu arròs formen part de la Federació d'Escudelles, Ranxos i Sopes Històriques de Catalunya, juntament amb Capmany, Castellterçol, Gelida, La Seu d'Urgell, Pons, Verges, Vidreres i Montmaneu entre d'altres.

Des d'aquí volem reiterar el nostre agraïment cap a aquests pobles esmentats anteriorment i als seus habitants per donar-nos l'oportunitat de donar a conèixer el poble d'Albons i el seu famós arròs.

En aquesta ocasió parlarem de la popular menta. La menta pertany gènere de plantes herbàcies perennes de la família de les labiades, es comptabilitzen més de quinze espècies i les podem trobar en moltes regions del món. El tipus de menta més coneguda per nosaltres és la menta de pebrera (*Mentha piperita*).

És una planta alta, amb fulles verdes fosques i arrugades. La menta i pebrera té una forta aroma i sabor característics que es deu a la presència del mentol. S'utilitza en una gran varietat d'aliments i begudes i preparats de perfumeria.

Alguns dels usos més comuns:

A la cuina: La menta és un ingredient popular a la cuina. Boníssima com a infusió sola o acompanyada d'altres herbes. A l'estiu afegir unes fulles a l'aigua fa molt refrescant. També s'incorpora en amanides, salses. Sovint es combina amb plats salats com ara xai, peix i aus. Són populars són sopa de menta i les faves en menta. A la primavera us animem a fer una crema de pèsols amb menta, és deliciosa. En els plats dolços, com ara gelat, una bona aliada per a xocolates, pastissos. Els caramels i xiclets de menta són molt usats perquè refresquen i suavitzen la gola. També es fa servir decorar i acabar els plats afegint unes fulles de menta unes postres li dona un toc de color i frescor.

En medicina: La menta s'ha fet servir durant segles per les seves propietats medicinals. És un carminatiu, que significa que ajuda a calmar el sistema digestiu i alleujar el gas i la inflor. També és un estimulants en forma d'oli essencial.

En perfumeria: L'aroma de la menta s'empra sovint en perfums i colònies. Té una fragància molt refrescant, moltes pastes de dents la inclouen en els seus ingredients, així com a diversos productes d'higiene bucal i personal.

A l'Enciclopèdia de cultura popular catalana, trobem dites molt antigues sobre la menta: "L'aigua de menta tot mal renta" o "La menta la gana augmenta"

Us convidem a cultivar-la en un test o marge; necessita només un lloc ombrívol i humit. És una herba alegre i generosa que ens regala aromes i sabor a cada fulla.

Pep Leal

PASSEJADES PER LA MUNTANYA D'ALBONS

L'equip d'Albons Run Run encetem una petita col·laboració recomanant algunes rutes per la muntanya d'Albons i rodalies.

En aquesta publicació us volem portar a conèixer dues fonts que trobem concretament al terme de Viladamat. L'hem batejat amb el nom de la ruta "De font a font", o sigui que anem de la font d'Ermedà a la font de Palau Borrell.

La ruta presenta un nivell de dificultat mitjà-baix. La podeu fer perfectament en família, només trobareu una pujada una mica més pronunciada en el primer tram, però que és de bon fer. Us animeu a explorar-la?

"De font a font" comença, tal com us hem comentat, a la font d'Ermedà. Per qui no sàpiga com arribar-hi és molt fàcil des del Castell de Sant Feliu de la Garriga. Passat el Castell trobareu una intersecció: a l'esquerra anireu en direcció al Puig Segalar, i a la dreta anireu direcció cap a la font (direcció Palau Borrell). Tot recte fins a la propera intersecció, en la que si gireu a l'esquerra en pocs metres trobareu l'entrada al corriol de la font d'Ermedà. L'Espai de la font té una explanada, un espai perfecte per parar a berenar o esmorzar, depenent de si feu la ruta al matí o a la tarda. Si mireu pels voltants veureu "l'SPA" dels senglars. Els encanta banyar-se amb el fang i refregar-se als troncs dels arbres. Aquesta font normalment raja tot l'any. Aneu en compte amb les abelles que hi van a beure!

Per anar a la font de Palau Borrell haureu de retrocedir fins a la intersecció abans d'arribar a la font de l'Ermedà i agafar el camí de l'esquerre. Passareu un pont i una mica més amunt haureu d'agafar un camí que trobareu a l'esquerre després d'una corba, passat el pont. Veureu que el camí és ample, de bon veure. Aquí és on trobareu la pujada que us comentàvem. Seguiu aquest camí tot recte fins al final, tot seguit vorejareu un camp (seguint el camí) on us portarà fins a la font de Palau Borrell. Uns metres abans de la font a l'esquerre podreu trobar un forn de calç. Podreu entrar-hi hi tot! No fa gaire que s'ha netejat.

A la zona de la font hi trobareu una explanada amb ombres d'alzines. A l'esquerra hi ha un pont, el pont de la font de Palau Borrell, i a la dreta hi trobareu la font. Un altre espai fantàstic per fer una berenada a la primavera o a l'estiu. Actualment aquesta font està eixuta. Haurem d'esperar que plougui una

mica per veure-la rajar. Si continueu el camí trobareu una pista. Cap a la dreta anireu a Palau Borrell. Allà hi ha un parell de camps amb burros que pasturen!

Passat el nucli, si tireu per la dreta, uns metres més avall trobareu un trencant de nou a la dreta. Si l'agafeu anireu directament al Castell de Sant Feliu. Si voleu fer una mica més de volta agafeu el segon trencant a la dreta. Aquest camí passa pel costat de la casa del Belga (paret de tanca) i més avall anireu a sortir a la pista que a la dreta porta de nou cap al Castell de Sant Feliu de la Garriga. Si tireu a l'esquerre anireu cap a la carretera vella de Viladamat.

Esperem que us animeu un dia a fer la ruta i que la gaudiu tant com nosaltres

Albons Run Run

Si teniu algun dubte o necessiteu trobar algun camí o corriol, podeu contactar amb nosaltres a la nostra conta d'Instagram @albonsrunrun, si podem us ajudar amb molt de gust!

Tipologia: Circular
Dificultat: Mitjana-baixa
Durada: 1.15 h
Pendent: 100 m
Distància: 5 km
Tema: flora i fauna i paisatgístic
Activitat: A peu

Mapa fonts d'Ermedà i de Palau Borrell

⚠️ Sigueu curiosos amb la muntanya, no hi llenceu res i deixeu-la tal i com l'heu trobat, així tothom la podrà gaudir amb la màxima esplendor! Salut i cames!

GRUP DE LECTURA

Us presentem una selecció de llibres que hem treballat i treballarem al Grup de Lectura d'Albons. Us recordem que si us voleu apuntar podeu envieu un correu a albonsllibres@gmail.com

La Malnada, de Beatrice Salvioni. (Traducció de Pau Vidal).

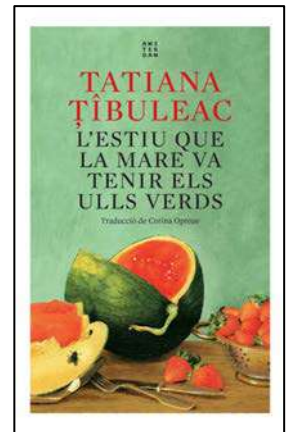
Un matí del 1936, a la riba del Lambro, dues nenes en xoc i mig despullades miren d'amagar el cos d'un home que s'acaba de morir. Una d'elles, la Francesca, rememora els temps en què cada dia observava una nena salvatge que jugava amb altres nens al riu, descalça i amb les cuixes esgarrinxades i sempre brutes. Al poble, li diuen la Malnada.

Aquesta novel·la, ambientada en la dictadura de Mussolini, ens parla de l'amistat, denuncia l'opressió i reflexiona sobre el sentit i la importància de la desobediència.

L'estiu que la mare va tenir els ulls verds, de Tatiana Tibuleac. (Traducció de Corina Oproae).

L'Aleksy rememora l'època més feliç i devastadora de la seva vida: el darrer estiu que va passar amb la seva mare en un poble rural de França.

Feridament bell, aquest és el relat de l'estiu en què mare i fill finalment abaixen les armes, esperonats per l'arribada de l'inevitable i la necessitat de reconciliar-se. Una història d'abast universal destinada a convertir-se en un clàssic de la literatura europea.

L'estiu del gaig blau, de Jordi Font

Als divuit anys, el protagonista deixa enrere el poble i marxa a Londres amb la intenció de lliurar-se de la feixuga influència del pare. Forçat a tornar al poble, rememorarà episodis de la seva infància i joventut i retrobarà llocs i personatges oblidats.

Jordi Font ens dibuixa un personatge escindit entre els records i un present incert, perdut en un garbuix d'amors incomplets.

Participació Ciutadana.

Una manera de participar en la gestió municipal és suggerint propostes. Fins ara es podien fer a través de la plana web de l'Ajuntament:

<https://seu-e.cat/ca/web/albons/tramits-i-gestions>

Aquest any obrim un altre camí per fer suggeriments a la taula de govern municipal, una bústia física que podeu trobar-la a l'entrada de l'Ajuntament. Volem la vostra participació.

Polítiques d'igualtat

Dispensari Mèdic.

A partir de 29 de gener, aquest serà el nou horari del dispensari.

Dilluns: de 11,00 h a 14,00 h.
Dimecres: de 15,00 h a 17,00 h.
Divendres: de 8,00 h a 10,30 h.

També contarem amb un nou equip responsable:

Metge: Juan Manel Iglesias
Infermeria: Bea Gamella
Administrativa: Montse Lopez

Llom de porc amb Salsa

Ingredients per 4 persones:

12 talls de llom, 2 cullerades grans de sofregit tomata, 1 cullerada petita de farina, 1 cullerada gran d'ametlles en granets, 1 all, julivert, 500 ml de caldo de verdures, 200 gr de bolets, sal, pebre i oli d'oliva.

Preparació:

Tallar els filets de llom en 2 i fregir-los a la paella amb oli. Retirem i reservem. A la mateixa paella hi afegim el sofregit de tomata i la farina, anem remenant que lligui bé. I afegim una mica de caldo, el llom i el suc que hagi sortit. A foc suau uns 25 minuts que vagi coent; si necessita més temps i afegim més caldo. Mentrestant farem una picada d'all, julivert, ametlles i una mica de caldo. Ben lligat, ho afegim a la carn que va coent. Podem saltejar uns bolets amb oli i afegir-ho també. Que coguin 10 minuts i rectifiquem de sal i pebre.

Pastís de puré de patates i carn

Ingredients:

2 bosses de puré de patates o puré fet vostre. 300 gr de carn de vedella picada ben fina. 1 ceba, 1 gra d'all, 4 tomàquets madurs, 6 llesques de formatge Cheddar (del tipus *tranchetes* que es desfan bé), 8 xampinyons, 40 gr de formatge emmental ratllat, julivert, oli d'oliva, sucre (opcional), sal i pebre.

Preparació:

Feu el puré segons les indicacions de l'envàs, o fer-lo a partir de les patates bullides, aixafades i amb una mica d'oli o mantega. Sofregiu la ceba i afegiu-hi la car picada, doneu-li unes voltes i afegiu els tomàquets ratllats. Deixeu-ho coure a foc lent fins que quedi confitat. Rectifiqueu de sal i pebre. En una altra paella, saltegeu-hi els xampinyons tallats petits, el julivert i l'all picat. Barregeu-ho amb carn. Munteu un pastís del puré a dins una safata que pugui anar al forn. Primer una capa de puré, al damunt de la carn, al damunt el formatge Cheddar i a sobre aquest la resta de puré. Cobrir-ho amb formatge ratllat i poseu-ho al forn ja calet a 180°C dalt i baix, a gratinar.

Que vagi de gust!

Ajuntament d'Albons

Telèfon: 972 788 005

Atenció presencial limitada als dimarts i dijous de 10 a 13 h. Imprescindible demanar cita prèvia.

Correus:

De dilluns a divendres de 09:00 a 09:30h

Dispensari mèdic:

Dilluns: de 11,00 h a 14,00 h.

Dimecres: de 15,00 h a 17,00 h.

Divendres: de 8,00 h a 10,30 h.

Farmàcies

Bellcaire: 972 788 471

Verges: 972 780 034

Hospitals

Hospital de Figueres: 972 501 400

Hospital Josep Trueta: 972 940 200

Transport

RENFE: 902 320 320

SARFA: 902 302 025

Serveis Especials Generalitat

Emergències: 112

Violència de Gènere: 016

Bombers: 112

CatSalut: 061

Gencat.cat: 012

Ajuda a nens i adolescents: 900 202 010

CARNAVAL

Albons 2024

DISSABTE 10 DE FEBRER

17:00 h a la Sala

BALL DE DISFRESSES INFANTIL A CÀRREC DE LA MONTE PER XICS I XOCOLATADA

23:00 h a la Sala

SHOW I BALL DE NIT A CÀRREC DE LA MONTECARLO

DIUMENGE 11 DE FEBRER

18:00 h a la Sala

GRAN PASSAREL·LA DE CARNAVAL

DIMARTS 13 DE FEBRER

Recinte del Local Social:

11:00 a 18:00 h **INFLABLES** 11:00 a 13:00 h **PINTACARES**

13:00 h **TRADICIONAL ARROSSADA**

Inscripcions del Show i la Passarel·la a www.albons.cat i a en Jordi Horno fins dimecres 7 de febrer. Per participar al Show cal portar la música en un Pendrive. Es prega puntualitat.

Ajuntament d'Albons

Col·labora

Generalitat de Catalunya
Departament de Drets Socials
Direcció General de Joventut

CONSELL GENERAL DE
DEL BARRI D'ALBONS

Diputació de Girona